

[DA, AM CRESCUT ÎN EUROPA DE EST,]

și toate serile și nopțile copilăriei mele au fost vegheate
de duhuri

îmbrăcate în medici, avocați și interlopi
cu viză de America.

N-ai tu vise câte poate relua
Pro TV – între 3 și 5 dimineața.

Da, am crescut în Europa de Est.
Întotdeauna a existat un monument sovietic pe care-l
puteam escalada,
în ciuda avertismentelor ajustate cu înjurături,
propaganda spune altfel. Uneori, monumentul era chiar viața

părinților mei, a părinților lor

și a mea –

flori în curtea blocului,
troițe pentru neinițiați,

nesiguranța, berea la PET,
egoul fragil al mâinilor de lucru frânte
sub ghilotine cinice

semnând disponibilizări în masă.

Până să se ia curentul, în oglinda liftului am avut
o față frumoasă.

Când a revenit, am învățat în sfârșit
că oglinda liftului e o armă cu dublu tăiș.

Da, am crescut în Europa de Est și am învățat pe de rost
portretul acestei femei derviș, al acestei femei samurai,
Sherlock *far from home* redată caricatural,

dar proximitatea bărbaților a stârpit
amintirea Vitoriei Lipan – a lăsat-o

pe altă dată.

Da, vin din Europa de Est și mă simt reprezentată

de străzile care duc în câmp
și de sufrageriile furnirate, de imaginea unui bunic
ușor cherchelit, mânat de intenții benigne,
umplând pahare mici în cadrul unei uși mascate

cu o draperie de metraj.

Formez, prin frumusețea mea chestionabilă, un aliaj
între diferite mărci de chipuri: sârbo-croate,
româno-bulgare,

ochi migdalați și fălci proletare,
nasul unei femei din munții Macedoniei care ar fi vrut
să-și vândă produsele lactate

la târg, dar mai ales diferite cupluri rurale desculțe curgând
la vale, cu iubiri stângace și bătăi banale,

că viața avea tot felul de planuri umilitoare
pentru creatorii de conținut din zone temperat-continentale,
am crescut în Europa de Est, sigur că mi se pare

că lucrurile se pot schimba
cu un număr norocos jucat duminică

în fața unei emisiuni psihedelice, chelii glorificate,
lumini, paiete decolorate,
strigăte de triumf
câteodată.

Educația mea chiar e o formă de traumă
instituționalizată, pot citi fără să mă bălbăi,
reacționez la imn și la portretele vorace

cu nume sufixate, -eșnu și -escu,
dar tremur
în fața autorităților catedratice.

M-au ridicat în picioare și n-au băgat de seamă că
purtam lucruri care
ar infuria orice activist rapace: haine tratate cu DDT,
lumina de la capătul
tunelului de sărăcie
pavată cu bunele intenții de la SH,
aur la kilogram și fake-uri jignitoare, antropocentrisme,
Tom Ford,
cerul butaforic din *The Truman Show*.

Sunt est-europeană, progenitura anilor celor mai răi,
odrasla votanților CDR: ce-i al meu e al meu și al tău
și al ei. Găurile din ureche
făcute cu acul incins înainte să împlinim 6 luni.

Urme de vaccin și de varicelă
pe antebrățe, între sâni. Urme de flex pe caruselul
din parc, fier vechi și linii alterate

de imploziile de „imediată necesitate”. O poveste
cu cineva întors din State care i-a adus ceva
ce nu mai avea nimeni în afară de ea, pariu pe unicitate,
fără scop, fără rest.

O dimineată de vară vibrând la cabala
esteticii tenebroase a Europei de Est din
arhivele acestui Pornhub al nostalgiei

pe Instagram, *in Eastern Europe you lived an average life*
și știam

că nu e fericire, e „complacere”. *Big biznis*, un antimodel
de afacere.

[E 1991]

Piața liberă te cheamă să te miri
de toată mâncarea pe care n-ai mâncat-o
și de tot sexul pe care nu l-ai făcut.
Fiecare zi petrecută acolo, demult,
îți asigură parbrizul spart, briceagul din spate și
un mormânt
ca un umăr pe care-l atingi pentru că-ți stă în drum,
nu e doar piatră.

Ai încăput pe mâna destinului și te-a adus la noi,
în fabrica de voci de copii care sună noaptea la 112,
dar nu așteaptă

să li se și răspundă.

La o mie de metri altitudine, pe scara sumbră
a nostalgiei,
sunt cuvinte care încă se cer scrise
împreună, însă

gramatica Academiei e săpată în stâncă
și
le-a despărțit.

[COPIII MELANCOLIEI]

Ne spun copiii melancoliei. Părem
dintotdeauna bătrâni, vecini sâstisiți, deranjați de
coronamentul ulmilor,
de vrăbii. Dintotdeauna ai corupției salariale, ai ciupiturilor
și ai străzii pline de boli (pojar, gripe, vărsat),
mame fără să fi născut niciun copil viu

de fapt

și bunici care militează pentru mitraliere
în vitrina cu bibelouri

și petreceri

la pensia „până la care mai este”,
fericiți

de organizările volubile

din jurul evenimentelor campestre.
Cu atâta încredere urcăm în
taxiuri conduse brutal, atât de puțin
impresionați de plăselele cu dragoni

din dotarea șoferilor-cuțitari,

că orice noapte poate sfârși cu gâtul tăiat,
nu și noi, intrând hotărâți
în antractul poezilor urâți

din manualele de după război

și-al personajelor colective,

iar acest „noi” solidar redevine

debilul plural al majestății antisociale
pe care o abordăm doar în virtutea unui *kin*

decorporalizat. Săni ei pun pe masa
puștanilor zilieri speranța
că există sațietatea

pe celălalt mal
și, ca pe o cursă de 7,
ii așteaptă.

[ATÉ]

Când se gândesc la mine, cei mai mulți

virtualizează

o fată tânără

care așteaptă

să înmușurească, iar verbul ăsta

lucios

mă dezgustă, îl curăț de solzi

intr-un lighean,

il dezosez, îl dau prin sare,

las să se scurgă tot sângele

de pe palme

și tot, tot sângele

din obraji.

[MEMORIA VOLATILĂ]

Pentru imunitate, am înghițit pastila
că toată lumea are în frigider un borcan cu muștar,

o doză de Cola și vreo două glume expirate: fierte bine,
ele trec drept confesiuni.

Ca două degete salvând siluete perfecte, le bagă pe gât
celor mai bune eleve din târg, crucificate

în băncile unui colegiu
cu nume de sfânt.

Am luptat puțin și ținute din scurt, cu precauții
și accent,

să stăm mai mult pe subiect. Să-l presăm termic
până crapă, la o ședință de terapie
decontată

prin C.A.S.

Scriitoare de chestionare insistente și seducătoare,

cum te fac să te simți distanțele nevinovate
pe care poți să le umpli
cu atât de multe chestii murdare –
ca pe-un cârnăț?

Viclenie tocată în fața clientului,
costiță sau spată
condimentată cu infirmitate,
there is safety in numbers și în citate!

Dar noi am vrut cada fierbinte, fetelor,
am vrut curățarea energetică,
am vrut școala de științe spirituale, refugiul

în mănăstirile noastre camuflăte cu perne, *beanies*,
eșarfe în geam,

cu „va mai conta durerea asta lombară
peste cinci-zece ani?”;
istoriile sentimentale
despicăte în patru,
firele de păr care, odată tăiate,
ne divulgău într-o poveste

prea conformistă,

or noi eram elita
umanistă,
șifonat-naturalistă,
floarea câmpului și crema de vanilie

în bucătărie,
să facă o concurență loială, purificată
sticlei de vodcă din sufragerie,

rapită și lavandă într-o fotografie
lipită deasupra patului.
Aripi și tatuaje tribale
am purta doar ca să ne întărim pozițiile
ludic-castratoare, vorace,
fără teamă de boli și de ace

in antebratul dezgolit la serbările școlare
din estuarul vieții normale
de profe active
pe Instagram.
La luptă plecam
cu multe cauze pe blazon,
dar și cu multă milă:
genul de care nu te spală decât
o anchetă lungă, subtilă, lansată din masochism,

karma, sutienele, observațiile
contaminate de machism
au început să duhnească: le-am ars.

Istoria e memorie volatilă;
oricât de plină de tăieturi, hârtia confirmă
scrierea stas: în cele mai „sigure”
țări ale Europei Centrale,
aveau obligația să ne apere
până la anihilare.

Cât de mult mă costa mai
puțină
răbdare?

